

Ἄξ. κ. Διευθυντά,

Ἀπὸ τῆς στήλης τῆς «Ἐλευθερίας» εἶδα νὰ ἀναδημοσιεύεται ἓνα τετράστιχό μου ἀπὸ τὸ ποίημα «Ἐνοχος Πόθος» μὲ τὸ ἐξῆς σχόλιο «διὰ νὰ παύσῃ ἡ δολοφονία τῆς λογοτεχνίας».

Εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ σχόλιο αὐτὸ γράφηκε χωρὶς κἄν νὰ ξέρῃ ὁ κ. Χριστοβασίλης, γιὰ τὴν αὐτὴν σάν λογοτέχνης θὰ εἶχε ὑπ' ὄψει τοῦ καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο γίνεται ἡ κριτικὴ καὶ το ὅτι πρῶτοι ἀπ' ὅλα τὸν κριτικὸ πρέπει νὰ τὸν διακρίνῃ ἡ ἀπροσωποληψία καὶ τὸ διαυγὲς καὶ ξίστερο πνεῦμα τῆς παρατηρητικότητος, γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴ γνώμη τοῦ στοῦ ἀναγνώστης ἢ ὧς ἐξυψωτῆς ἢ ὧς κατακριτῆς. Βέβαια δὲ μπορῶ νὰ μαντέψω τὸν σχολιαστὴ, ἀλλὰ τὸν φαντάζομαι τέτοιο ταπεινὸ στήν ψυχὴ καὶ ἄγνωμο νὰ κρύβεται πίσω ἀπ' τὸν τίτλο τῆς «Ἐλευθερίας».

Καὶ ἐπειδὴ θὰ γεννήθῃκε σὲ κάμποσους ἡ ἀνάγκη τῆς ἐρμηνείας τοῦ στίχου οὗτου, ἐγὼ μὲ τὴ στοργὴ τοῦ πατέρα πρὸς τὰ πνευματικά του παιδιά, θὰ ἀναλύσω τὸ τετράστιχο αὐτό. Πρῶτα-πρῶτα στήν εἰκόνα τοῦ ποιήματος παρουσιάζεται μιὰ νύχτα γιὰ μᾶτη ἀστέρια πού λάμπουν σ' ἓνα καθάριο οὐρανό.

Ἄν σᾶς εἶχε λοιπὸν καμμιὰ νύχτα τέτοια νὰ βριθῆτε κοντὰ σὲ κανένα ρυάκι, θὰ παρατηρήσατε μέσα στὰ νερά τὸ ἀντιφάγγισμα τῶν ἀστεριῶν πού μὲ τὸ κίλισμα τοῦ νεροῦ φαίνονται πὼς κυλᾶνε κι' αὐτά. Τὸ ἴδιο θέαμα παρουσιάζεται καὶ κοντὰ στὶς ὀχλὲς ἀκροθαλασσιῶν πού παίζουν τὰ κυματάκια. Τὰ στέρια λοιπὸν πού κυλούσανε στὸ ρέμμα (κι' ὅχι κολούσανε ὅπως ἔγραψε ὁ ἡμιμαθὴς καὶ πλαστογράφος τῆς ἀλήθειας σχολιαστὴς) καὶ ἡ ψυχὴς τοῦ δάσους, σύρανε μακριὰ τὸν ἔνοχο πόθο, τὸν πόθοσιτὸν ὁποῖο κυριαρχοῦσε τὸ ὑλικὸ ἐγὼ κι' ἀφοῦ τὸν ἐξαύλωσαν δὲν ἀπόμεινε παρὰ τὸ πνευματικὸ ἐγὼ ἀπὸ ὁποῖο ἀναβλύζει ἡ ἰδανικὴ Πλατωνικὴ ἀγάπη. Τώρα ἂν ἡ παρομοίωσι αὕτῃ ἦταν λιγάκι τολμηρὴ, ἀσυγχώρητη γλωσσικὰ καὶ τεχνικὰ θάμουν εὐτυχὴς ἂν ἦμεν ἐγὼ ὁ πρῶτος ἐπαναστάτης ἀλλὰ βλέπετε πρόλαβαν πρῶτοι οἱ μεγάλοι δασκᾶλοι καὶ συμβολίστες σάν τ' ν Βερλαίν, τὸν Μαλλαμέ, τὸν Ἀνρὺ νιὲ Ρενιὲ καὶ ἐμεῖς πού πασχίζομε κάποια μέρα νὰ σηκώσουμε καὶ τὸ δικό μας μπαϊράκι ὡς τὴν ὥρα ὅμως δὲν τοὺς περάσαμε στήν ἀνταρσία. Καὶ τώρα ἄς σχολιάσω, γιὰτὶ ἀρετὰ σᾶς κούρασα, μ' ἓνα παρόμοιο δίστιχο τοῦ διασήμου Τούρκου ποιητῆ Ἀχμέτ Χασήμ σιόδοκ (ὁ ποῦ παρουσιάζεται ἡ θάλασσα νάλέη (σὴν ὁρᾷ τῆς λήνης) «μιὰ κι' ἔχω χορὸν παρὰ τὴν ἐμὴν» μου ἔχω πλέσια τὴν μακρὴν γλυκειὰ βραδεὶά καὶ χορὸν παρὰ τὴν ἐμὴν ἀστέρια

τοῖ ἐγὼ καὶ Πάρα (Καβάκι) Σαρά

ἡ ἐν τῇ ἀντιφάγγισι τῶν ἀστεριῶν

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

10 'Οκτωβρίου: 3 Νοεμβρίου
μέραι θὰ μείνουν βαθεία
παντός 'Ελληνας πονοῦντ
ζωνται ὡς ἡμέραι μιᾶς δευτ
'Ελληνικὸν λαόν, ὁ ὁποῖο
καετίαν ὀλόκληρον, διότι
σύμβολον τῆς γαλήνης κα
κλήρου τῆς 'Ελλάδος ἐκ τ
τῆς Δημοκρατίας ἐκείνης
ταλλεύθησαν κατὰ τὸν ο
θησαυρίζουν καὶ νὰ ἀποτι
λάκια τῶν διαφόρων τραπ
τὸν ταλαίπωρον 'Ελληνικ
καὶ τῶν ἐλαχίστων οἰκονο

'Ιδιαιτέρως διὰ τὴν 'Ι
ἀτυχίαν ν' ἀκολουθήσῃ ἐπ
της δολοφόνου τοῦ 'Ελλη
πραγματικὴν ἀπολύτρωσιν
αὐτὴν ἀγαθὴν Διοίκησιν, ἰσοπε
εἰς τοὺς δεινοπαθοῦντας κ
στον τὴν ὑποστήριξιν τῆς
λέως διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ὀρ
κροτηθῇ ἐκ τῶν τόσων κα
Διοίξεις τῆς καταλυθείσι

'Εχει ἀνάγκην ἀκόμη
τῆς συμφιλίωσης, διὰ νὰ προ
πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ νὰ δη
'Ηπείρου καὶ τὴν ὁποίαν γ
νον διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς ε
μας Βασιλέως Γεωργίου Β'. τοῦ

Ο ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΠΑΛ ΙΩΝ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΚΤΙ..

Τοῦ

Β'. ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ὥρα 10 π. μ.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνεδριάσε
σεως ἐγένετο ὁ ἔλεγχος τῶν Πληρεξου
σίων.

'Ο Πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου κ.
Θ. Ζαφειρόπουλος, συνεχάρη τοὺς Πα
λαιούς Πολεμιστὰς διὰ τὴν προχυσει
νὴν στάσιν των καὶ διότι ἀπέδειξαν
ὅτι ἦλθον ἐνταῦθα μόνον ὡς Παλαιοὶ
Πολεμισταὶ ἀγωνισθέντες ὑπὲρ τῆς
Πατρίδος. Συνέστησε τάξιν εἰς τὰς συ
ζητήσεις, καὶ ἐξήγησεν ὅτι τὸ Συνέδριον
διέπεται ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς
ΑΣΠΕ.

Πολλοὶ ζητοῦν νὰ ἐκλεγῇ νέον Προ
εδρεῖον Συνεδρίου.

Γρηγόριος Σακκάς ('Ηλείου).
περιττον νὰ ἐκλεγῇ νέον Προεδρεῖον
ἐφ' ὅσον θὰ ἐκλεγῇ τοιοῦτον εἰς τὸ
τέλος καὶ θὰ εἶναι ὁριστικόν.

Ζορμπαλᾶς (Θεσσαλονίκης). Κα
ταθέτει πρότασιν ὅπως τὰς ἐργασίας
τοῦ Συνεδρίου τὰς Διευθύνει νέον
Προεδρεῖον.

Σταῦρος Πανούρης (Γεν. Γραμ.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΙΣΗ?

Ὀλότελα ἀβασάνιστα καὶ ἐπιπό-
λαιο σὲ μιὰ ἀνταπόκρισὴ τοῦ στὰ
«Νεοελ. Γράμματα» ἕνας τέως ἐπί-
σημος διορθωτὴς τῆς «Νέας Ἐπο-
χῆς» καὶ Βορειοηπειρώτης Δελλῆς
μᾶς ἔδωσε προχτὲς μιὰ ἱστορικὴ
ἀνασκόπηση τῆς Ἡπειρώτικης λογο-
τεχνίας, ποῦ φανερώνει ἕνα ἀνιστόρη-
το καὶ ἐπιπόλαιο παρατηρητὴ. — Εἶ-
ναι αὐτὸς ποῦ κάποτε εἶχε χρονο-
λογήσει τὴ γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἐ-
δῶ καὶ 3.000 χρόνια. — Καὶ ἀπ’
τῆ πρώτης ἀράδα ὁ Διλλῆς φανερώ-
νει τὴν ἐπιπολαιότητά του πολυ-
τογραφώντας Ἡπειρώτη τὸν Κερ-
κυραῖο Εὐγένιο Βούλγαρη — ἴσως
ἐπειδὴ θὰ διάβασε τ’ ὄνομά του σὲ
καμμιά ταμπέλα δρόμου — καὶ ἀστο-
χώντας τόσους καὶ τόσους μεγάλους
μαστόρους τῶν γραμμάτων σὰν τὸν
Περραιβὸ τὸ Νεόφ Δούκα τὸν Ζα-
λοκῶστα τὸν Πάλλη, τὸν Καζαντζή
καὶ ἄλλους ποῦ ἐξύψωσαν τὰ Ἡ-
πειρωτικά γράμματα. Καὶ στὴ και-
νούργια Ἡπειρωτικὴ λογοτεχνία,
τὴ σύγχρονη ὁ Δ. κάνει οὐσιώδη
σφάλματα ξεχνώντας ὅτι ὁ Χριστο-
βασίλης ἦταν σύγχρονος τοῦ Κρυ-
στάλλη τὸν θεωρεῖ μιμητὴ του καὶ σ’
ἴση μοῖρα ἀνεβάζει καὶ κάποιες ἀσὴ
μαντιες προσπάθειες, τιποτένιες μέ-
σα στὸ ρέμα τῆς Βουκουλικῆς ποιή-
σης. Παράξενα χωρὶς καὶ νὰ ἔχει
διαβάσει τὸ ἔργο τοῦ Κολβάτσου,
τὸν ὀνοματίζει Σκαριμπιστὴ καὶ αὐ-
τό γιὰτὶ ἔμαθε πῶς ὁ Κολβάτσος
συνδέεται μὲ φιλία μὲ τὸ Σκαρί-
μπα. Ἡ ποίηση καὶ τὸ ἔργο τοῦ
Κολβάτσου εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντί-
θετα καὶ ἡ σχολὴ καὶ οἱ δρόμοι
τοὺς παράλληλοι. Τώρα ποῦ θὰ ρυθῇ
σὲ φῶς ὁ λάκαιρο τό ἔργο τοῦ Κολ-
βάτσου, ποῦ χρονολογεῖται ἀπὸ
1930, πεζὸ καὶ ποιητικόν, θὰ δῇ τὴ
τεράστια διαφορὰ ἔαν καὶ ἔπρεπε
νὰ τὴν προσέξῃ. Καλὰ ποῦ δὲν ἔμα-
θε πῶς συνδέεται καὶ μὲ τὸ Χριστο-
βασίλη καὶ δὲν ξέρω ἂν μὲ ποιὸν
ἄλλον γιὰ νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ ὁ ἐπι-
πόλαιος νεαρὸς Χριστοβασίλιστὴ κ.
λ. π. Ὁ Σκαρίμπα εἶναι ἐγκεφαλὴς
ὁ Κολβάτσος ποιητὴς τῆς καρδιάς.
Νὰ ἡ διαφορὰ.

Ἀλλὰ ὅσο γι’ αὐτὸ ἄλλη φερέα. Τὸ
μόνο ποὺ ἔχουμε νὰ συστήσουμε στὸ
νεαρὸ Δελλῆ εἶναι περισσότερη με-
λέτη, περισσότερη γνώση, ἱστορίας
καὶ προπαντὸς ὀλιγότερη ἐπιπολαιό-
τητα.

Σ. ΟΡΘΡΙΝΟΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ

Διευθυντής: Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑ.

Συνδιευθυντής: Π. ΠΕΤΣ

Η ΑΝΑΤΟΛ

Μετὰ τοιαῖς ἡμέραις νέον ἔτος θὰ ἀνατείλῃ διὰ τὸν κόσμον. Ὁ χρόνος ὁ ὁποιῶς πάντοτε ἀσυγκίνητος κυλᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆν, θὰ κλείσῃ μετ' ὀλίγον ἕνα ἀπὸ τοὺς κύκλους τοῦ διὰ νῦν συνεχίσῃ καὶ πάλιν τὸν ρεῦν τοῦ τὸν ἀτέρμενα, τοῦ ὁποιῶς ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος ταυτίζονται μέσα εἰς τὸ ἄπειρον τῆς αἰωνιότητος. Ἐνα νέον ἔτος τὸ 1937 θὰ ἀνατείλῃ ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆν, ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς περὶ ἡ εὐτυχεῦν ἢ χαίρονται ἢ δυστυχεῦν ἢ πονεῦν, ἀλλ' οἱ ὁποῖοι ἄνευ ἐξαιρέσεως μὲ βλέμμα ἀγωνιώδους ἐλπίδος καὶ προσδοκίας θὰ ἀτενίσουν πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἔτους αὐτοῦ. Καὶ οἱ λαοί, τὰ ἔθνη καὶ αἱ κοινωνίαι, περὶ ἐταλάνισθησαν καὶ ἐδυστύχησαν, ἀπὸ τὸ ἔτος αὐτὸ θὰ ἀναμείνουν νὰ ἴδουν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀνόρθωσιν.

Ἐθνος, τὸ ὅποῖον πολὺ ἐδυστύχησε καὶ ἐταλαιπωρήθη καὶ ἡ Ἑλλάς εἰς τὸ νέον ἔτος προσβλέπει μὲ ἐλπίδα διὰ τὴν καλυτέρευ

«ΟΥΛΑΛΟΥΜ»

ΓΙΑΝΝΗ ΣΚΑΡΙΜΠΑ

Ὁ Σκαρίμπας εἶναι γνωστός στὰ νεοελληνικὰ γράμματα κι' ἀπ' ἄλλα του ἔργα, Τὸ «Μαριάμπα» τὸ «Θεῖο Τράγι» καὶ τοὺς «Καῦμοὺς στὸ Γριπονῆσι». Τώρα ἔχω μπροστά μου ἓνα καλοτυπωμένο βιβλιαράκι, σὲ γαρτὶ πολυτελείας, ἔκδοσι τοῦ Γραφείου πνευματικῶν ὑπηρεσιῶν, ποῦ τὸ διευθύνει ὁ γνωστός Κύπριος λογοτέχνης κ. Μέλῃς Νικολαΐδης, στὸν ὁποῖο πολλὰ χρωστᾶν τὰ νεοελληνικὰ γράμματα καὶ ὁ ὁποῖος πάντοτε πρωτοπόρος ἐργάζεται γιὰ τὴν ἐξύψωση τῆς καλοκοσκινισμένης πνευματικῆς δουλειᾶς, τοῦ πνευματικοῦ ἐργάτη τῆς ἐπαρχίας. Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ποῦ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ, ἀπὸ 20 διαλεχτὰ τραγούδια, εἶναι «Οὐλαλούμ» λιγὴς κι' ἀλλόκοτος, ξενοφερμένος ὅπως μᾶς ἐπεξηγεῖ σὲ μιὰ προλογικὴ σημείωσή του ὁ ποιητής, μὰ ἐμᾶς μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ περιεχόμενο. Γυρίζω τὴ δεύτερη σελίδα καὶ βλέπω τὸν ποιητὴ κατὰμονο, γυρμένο, μὲ τὸ κεφάλι του χωμένο στὰ σύννεφα καὶ στὲς ἀερινὲς μορφὲς τῆς φαντασίας του νὰ χαράζει ἐπιγραμματικὰ τὸν προορισμὸ του «...μόνο δύο στίχους μου σκληροὺς νὰ πῶ καὶ νὰ χαθῶ». Ὁ αἰώνιος ἐπίλογος τῆς ζωῆς τοῦ πνευματικοῦ δουλευτή. Καὶ συνεχίζω τὸ ξεφύλλισμα... Τὸ τραγούδι του καθαρόηχο, ἁρμονικό, ἔρρυνθο, δὲν ἀνεβαίνει πρὸς τὸν οὐρανό, δὲ τρέχει πρὸς τὸ φῶς, μὰ φῶς τὸ ἴδιο προσπαθεῖ νὰ τρυπήσῃ τὸ σκοτάδι, ζητῶντας ἐκεῖ τὴ διέξοδο καὶ ξεφεύγοντας «ὅξ' ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ κόσμου» ὅπως λέει στὸ «βαπόρι». Καὶ γγίζει τὰ σύμβολα καὶ τ' ἀγκαλιάζει καὶ προχωρεῖ «ὅλο πρὸς τὴ γραμμὴ τῶν ὀρίζοντων» γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τὴν τρικυμία αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Στὸ λυγμό του δίπλα, ἀκούω κι' ἓνα ἄλλο κλάμμα, τοῦ Καρυωτάκη. Συντροφευμένοι σὲ μιὰ ἰδέα, κατεβαίνουν στὰ κατὰβαθα τῆς ἀπαισιοδοξίας. Ὁ ἓνας πέρασε θέληματικά, ἀνυπόμονα, «ὅξω ἀπ' τὸ σχῆμα» Ὁ Σκαρίμπας νοσταλγεῖ καὶ ἀδημονεῖ, μὰ δὲν ἔχει τὴ δύναμη, τὸ «θάρος του εἶναι ἐντρομο» νὰ περάσῃ. Τὸ «Στερνὸ» τοῦ Καρυωτάκη καὶ ἡ «Μπαλλάντα» τοῦ Σκαρίμπα εἶναι τονισμένα στὸν ἴδιο σκοπὸ. Μαζὶ τραγουδᾶν γιὰ τίς αὔλες μορφές, τίς σιωπηλές, τίς δίχως πόδια καὶ χέρια καὶ χεῖλη τοῦ κάτω κόσμου. Ἀνιχνεὺς τῆς τῆς ἀλήθειας ὁ ἴδιος, ψάχνει καὶ φωνάζει σὲ τὴ δέησή του «Κύριε, εἴμ' ἓνας ἄθεος!....—στ' ἀντίσκημα εἴμαι τῶν παθῶν—τὰ ἄλσχη πληθυνόν μου!... Βροντοφωνεῖ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὴ κρύβει. Ἀλήθεια, τὴ πλοῦτος ἀπὸ εἰκόνες! τὴ μεταφορές! τὴ παρομοιώσεις! τὴ ἀντίθεσεις! τὴ ἀλληγογορίες! Τώρα ἀκούω τὸ σαρκασμὸ τῆς ἀπαισιοδοξίας τοῦ πιερρότου ἀπ' τὴν «Εὐθανασία» «...δὲ θὰ σβύσει ὁ ἥλιος, δὲ θὰ πέσει ἓνα ἀστέρι ποῦ ἐγὼ θὰ πεθάνω.» Καὶ ξεφύλλιζω συνεπαρμένος ἀπ' τὸν ἄχο τοῦ τραγουδιοῦ του, ποῦ μὲ τραβάει,—στὰ μέρη ἐκεῖνα ποῦ ζήσα ἓνα κομμάτι τῆς ζωῆς μου—πρὸς τὸ γαλαξοπράσινο κανάλι τῆς Χαλκίδας, πρὸς τὲς ὄνειροπόλες κορφές τοῦ «Χιτυπᾶ», σὲ τὴ γελαστὴ ἀκρογιαλιά τῆς «Διανῆς ἄμμου» καὶ πρὸς τὰ γραφικὰ σοκάκια ποῦ φτάνουν ὡς τὸ νεκροτάφειο, π' ὅλα τὰ ἐξαϋλῶνται καὶ τὰ ἐξιδανικεύει ὁ στίχος τοῦ Σκαρίμπα, ὅπως ὁ ἥλιος στὸ μενεξεδένιο γέρομα του.

ΔΑΚΗΣ ΚΟΛΒΑΤΣΟΣ

ἡθικά καὶ ἐργατικά ζητήματα

Παρακολουθήσατε μετ' ἐνδιαφέρον
τὴν «Κραυγὴν» καὶ διαδόσατε ταύτην.

Εἶνε ἡ ἐφημερίς τοῦ πτωχοῦ, τοῦ ἐρ-
του καὶ παντός ἀσχολουμένου με χειρὸς

κτικὰς ἐργασίας.

Τὸ Γραφεῖόν^{***} μας ἀναλο-
βάνει ΔΩΡΕΑΝ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ὑ-
θέσεών σας.

Η 'ΚΡΑΥΓΗ, ΕΧΕ

ΕΤΟΣ Θ' Ἀρ. Φύλλον 506)306

XONIKA

Η ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ

Η Ὑποδοχή τὴν ὁποίαν
 ἐπεφύλαξε ὁ λαὸς τῆς
 Τσαμουριάς διὰ τὸν **ΕΞΟ**
ΧΩΓΑΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟΝ
ΤΗΣ ΕΘΝ. ΚΥΒΕΡΝΗΣΕ
ΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ κ. Γ.
ΚΥΡΙΜΗΝ ὑπῆρξεν ἀπο
 θεωτικὴ.

Παντοῦ ἐνθα διήρχετο
τὸ Ὑπουργικὸν αὐτοκίνη-
τον χιλιάδες χωρικῶν κα-
τὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ ἐπευ-
φύμουν τὸν κ. Ὑπουργόν.
Τὰ δὲ ἐπαρχιακὰ κέντρα
εἶχον κατακλυσθῆ ἔξ ἀν-
τιπροσωπειῶν τῶν διαφό-
ρων κοινότητων, αἵτινες
εἶχον συρρεῦσθαι ἵνα χαιρε-
τίσωσι τὴν ἄφιξιν τοῦ κ.
Ὑπουργοῦ. Ἡ χαρὰ καὶ
ἐνθουσιασμός τῶν κατοί-
κων ὑπῆρξεν ἀπερίγρα-
τος, μία δὲ ἠκούετο μυ-
λόστομος εὐχὴ «Ζήτω ἡ
θνικὴ Κυβέρνησις» «Ζή-
τω ὁ κ. Ὑπουργός».

Ὁ Ἐξοχώτατος κ. Κυρί
ης ἔμεινεν ἀπόλυτως ἐν-
νουσιασμένος ἐκ τῶν θερ-
ῶν αὐτῶν λαϊκῶν ἐκδη-
ύσεων.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΜΑΣ

"Ενδοξος Στρατηγός κ. Ἀλέξανδρος Παππανικολάου, Διοικητὴς τῆς VIII Μεραρχίας Ἡπείρου, ἐπι-
 ωρήσας τὰς Στρατιωτικὰς μονά-
 ρας, ἔμεινε κατενθουσιασμένος καὶ
 ἐνεχόρη τοὺς Διοικητὰς καὶ τοὺς
 κ. Ἀξιωματικοὺς.

Καὶ ἦτο ἐπόμενον νὰ μείνῃ εὐ-
ριστημένος ὁ Στρατηγός μας,
ὅτι οἱ κ. κ. Ἀξιωματικοὶ ἀπὸ τοῦ
αἰκητοῦ μέχρι τοῦ κατωτέρου, ὁ-
λους κατέβαλλον προσπάθειας
τὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς κλάσε-
αύτης, παρουσιάσαντες τοὺς
ἑαυτῶν ἀρτίως ἐκπεπαιδευμένους εἰς
τὴν τεχνικὴν καὶ τακτικὴν ἐκ-
δευσιν, μὲ παράσημα ἐξάριτων
, μὲ πειθαρχίαν θάλασσαν καὶ
λειδητὴν καὶ κεκροσμένους μὲ
πατριωτικὰς ἀρετὰς.

Η ΥΔΡΕΥΣΙΣ

Δ
τρώ
ΜΕ'
τον
δρω
λην
ρελ
ξαθ.
Δέν
ναζ
φορ
τος,
ἡ σ

διὰ
κ.
μερ
Ἑλ
τὸν
εἶδο
ποιά
ροφ
συνε

APH

Διδ
 ὁρθοσ
 συγκο
 σωφρ
 πος μ
 σιν τι
 νωνία
 ἀνθρο
 ματα
 καὶ π
 κοπήν
 χωσιν
 ἄλλων
 χοντε
 με τῇ
 ἐκεῖ ὁ
 βαθμ
 ὅλας τ
 τὴν ἡ
 σιάζω
 οἱ κα
 ἀνάξ
 βδηλο
 θὰ εἰ
 ἐργάτι
 Θὰ
 πλήρε
 τες ὁ
 περὶ
 θρώπ
 ἐπιδό
 κόν κ

ΜΙΑ ΦΙΛΑΡΕΣΚΗ

— Γνώρισα ένα δυστυχισμένο νέο. "Ελεγε ὁ γιατρός Ἀναγνώστου τινάζοντας τὴ σιάχιτ ἀπὸ τοιγάρου του, ἓνα βράδυ σὲ κάποια φιλική συγκέντρωση, πὺν τὸ θέμα τῆς συζήτησης περιστρέφονταν γύρω ἀπὸν ἔρωτα.

— "Ἐνα νέο ποῦλρεπε νὰ γεννηθῇ τὸ λιγότερο ἑκατὸ χρόνια προτύτερα. Πίστευε σιὸν ἔρωτα σὰ σὲ θρησκεία. Ἡ ἱστορία του δὲν εἶναι παρὰ μιὰ συνειθισμένη ἱστορία, μὰ ἡ πίστιν του σιὸν ἔρωτα ἦταν μεγάλη. Θὰ μπορούσῃ νὰ πῶ, πῶς τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδὶ ἦταν ἓνας μάρτυρας τοῦ ἔρωτα. Ὅπως ἔμαθα ἀγαποῦσε μιὰ μικροῦλα δύο φορές παντρεμένη πὺν, ἦταν πάρα πολὺ ὁμορφη, μὰ καὶ πάρα πολὺ φιλάρεσκη. Φτωχὴ ἀπὸ παντάφωχους γονηοῦσεῖχε συνάψει ἓναν ἐμπορικὸ γάμο μὲ κάποιο μισόκαιρο παραλῇ πὺν τοῦ ὑποκρινόταν τὴν ἔρωτεμένη. Κι' αὐτὸς τῶχε πιστέψει. Τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα τὴν τὰῖζε καὶ τὴν εἶχε ντύσει σιὸ μετὰξί. "Ἐτσι εἶναι ἡ Εὖες βλέπετε, εἶπε μισοκλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι του ὁ ἀσπρομάλλης μὰ κοιτανάτος γιατρός σὲ κάποια μικροῦλα τῆς παρέας.

Τὴ μικρὴ λοιπὸν παντρεμένη ἀπὸ τὸ μαθητικὸ θρανεῖο ἴσα μὲ τὴ μέρα τοῦ γάμου τῆς, δὲν τὴν πολιορκοῦσαν παρὰ θαυμασιές, τοὺς ὁποίους πάντα εὐχαριστοῦσε. Ἄλλον μὲ κανένα γλυκὸ χαμόγελο, ἄλλον μὲ καμμιὰ κρυφὴ ματιά, ἄλλον μὲ καμμιὰ κουβεντοῦλα κι' ἔτσι ὅλοι τοὺς ἔμεναν ἄλλος λίγο ἄλλος πολὺ ἱκανοποιημένοι.

Μὰ τὸ πρῶμα δὲ σταμάτησε ὡς ἔδω. Καὶ μετὰ τὸ γάμο τῆς συνεχίζονταν ἡ ἴδια δουλειά. Ὁ ἀντρας τῆς τότε τῆς ἔκανε παραιτηρήσεις κι' ἔτσι γλήγορα τὸν παρήτησε γιὰ νὰ ζήσῃ ἀπὸ καπρίτσιο μ' ἓναν ἄλλον ὀλιγώτερο ζηλιάρη, μὰ κι' ὁ πρῶτος δὲν τῆς συγχωροῦσε τὴ διαγωγή τῆς.

Τὸ σπῆτι τῆς τώρα ἦταν σὲ κάποιο κεντρικὸ δρόμο τῆς πόλης μας. Κι' αὐτὴ ἀπὸ παράθυρο δὲ σαγήνευε παρὰ θαυμασιές. Ἐπασχε βλέπειτ ἀπὸ κακοήθην σεξουαλικὴ ἱκανότητα. Ἡ καντιάδες τὰ βράδυα ἔδιναν κι' ἔπερναν κάτου ἀπὸ τὰ παραθύρια τῆς. Ἐτσι μιὰ μέρα τὴν ἀγνάντεψε κι' ὁ φτωχὸς νέος.

Ἦταν ἓνα ὁμορφο παλληκάρι μ' ἓνα συμπαθητικὸ χλωμορόδινο πρόσωπο, καὶ τότε εἶχε σολασία ἢ ριλολογία. Ζωγράφος ἢ φαντασία του εἶχε ἀγαπήσει περισσότερο τὸ ἔργο τῆς παρὰ τὸ μοδέλο. Στὴν εἰκόνα ποῦχε ἡ φαντασία του δημιουργήσει, συγκεντρώνονταν ὅλη ἡ ὁμορφιὰ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος.

Τῆς κέρδισε ἓνα ραντεβὺ καὶ τῆς ἔκλεψε ἓνα φιλάκι, ἴσως τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο. Εἶχε πιστέψει ὅπως σὰς εἶπα σιὴν ἀγάπην καὶ σιὴν φαντασίαν τοῦ ἡ μικροῦλα δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἐνοάρκωσή τῆς.

Καὶ σιὴν προσευχὴ του ἀκόμα τὴν ἀνάβανε.

Μὰ γελάσθηκε. Τὴν ἔπιασε κάποιο βράδυ νὰ μοιράζῃ τὰ φιλιὰ τῆς μὲ κάποιον ἄλλο κι' αὐτὸ ἔμελλε νὰ τοῦ συντρίψῃ ὅλες του τίς ἐλπίδες.

Δὲν ξαναγύρισε νὰ τὴν κυτιάξῃ ἀπὸ τότε, μὰ τὸν κατέλαβε μιὰ ἀπέραντη μελαγχολία πὺν τὸν ἔστειλε σιὸν τάφο. Κι' ἔτσι κάποιο πρωῒ μὲ κάλεσαν νὰ διαπιστώσω τὸν θάνατό του. Εἶχε αυτοκτονήσει. Περνώντας ἀργότερα ἀπὸ δρόμο ποῦμενε ἡ μικροῦλα φιλάρεσκη ἔτσι ἀπὸ περιέργεια, τὴν εἶδα καὶ πάλι σιὸ παράθυρο τῆς νὰ σκορπᾷ θανατερὰ χαμόγελα γιὰ δόξα τοῦ δευτέρου ἀντρός τῆς καὶ γιὰ χάρε τῶν θαυμασιῶν τῆς.

Θυμᾶμαι πῶς δὲ γελάσαμε αὐτὴ τὴν φορὰ μὲ τὴ μικροῦλα ἐκείνη ἱστορία τοῦ χαριτολόγου γιατροῦ, μὰ μιὰ κατήφεια μᾶς εἶχε καταλάβει ὅλους. Ἐγὼ ὁ γιατρός ἀνάβε καινούργιο παγάρου.

Ἀλωνάρεης τοῦ 1932

ΜΙΑ ΦΙΛΑΡΕΣΚΗ

— — —

— Γνώρισα ένα δυστυχημένο νέο. Ἐλεγε ὁ γιατρὸς Ἀναγνώστου τιμάζοντας τὴν σιάνη ἀπὸ τοιγάρου του, ἕνα βράδυ σὲ κάποια φιλική συγκέντρωση, πὺν τὸ θέμα τῆς συζήτησης περιστρέφονταν γύρω ἀπὸν ἔρωτα.

— Ἐνα νέο ποῦ πρεπε νὰ γεννηθῇ τὸ λιγότερο ἑκατὸ χρόνια προτύτερα. Πίστεινε σιὸν ἔρωτα σὰ σὲ θρησκεία. Ἡ ἱστορία του δὲν εἶναι παρὰ μιὰ συνειθισμένη ἱστορία, μὰ ἡ πίστιη του σιὸν ἔρωτα ἦταν μεγάλη. Θὰ μπορούσα νὰ πῶ, πῶς τὸ δυστυχημένο αὐτὸ παιδὶ ἦταν ἕνας μάρτυρας τοῦ ἔρωτα. Ὅπως ἔμαθα ἀγαποῦσε μία μικροῦλα δύο φορές παντρεμένη πὺν, ἦταν πὰρα πολὺ ὁμορφη, μὰ καὶ πὰρα πολὺ φιλάρεσκη. Φτωχὴ ἀπὸ παντάφτωχους γονηοὺς εἶχε συνάψει ἕναν ἐμπορικὸ γάμο μὲ κάποιο μισόκαιρο παραλῇ πὺν τοῦ ὑποκρινόταν τὴν ἔρωτεμένη. Κι' αὐτὸς τῶχε πιστέψει. Τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα τὴν τὰίζε καὶ τὴν εἶχε νιύσει σιὸ μετάξι. Ἐτσι εἶναι ἡ Εὖες βλέπετε, εἶπε μισοκλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι του ὁ ἀσπρομάλλης μὰ κοιτανάτος γιατρὸς σὲ κάποια μικροῦλα τῆς παρέας.

Τῇ μικρῇ λοιπὸν παντρεμένη ἀπὸ τὸ μαθητικὸ θρανεῖο ἴσα μὲ τὴ μέρα τοῦ γάμου της, δὲν τὴν πολιορκοῦσαν παρὰ θαυμασιές, τοὺς ὁποίους πάντα εὐχαριστοῦσε. Ἄλλον μὲ κανένα γλυκὸ χαμόγελο, ἄλλον μὲ καμμιὰ κρυφὴ ματιά, ἄλλον μὲ καμμιὰ κουβεντοῦλα κι' ἔτσι ὅλοι τους ἔμεναν ἄλλος λίγο ἄλλος πολὺ ἱκανοποιημένοι.

Μὰ τὸ πρῶμα δὲ σταμάτησε ὡς ἔδω. Καὶ μετὰ τὸ γάμο της συνεχίζονταν ἡ ἴδια δουλειά. Ὁ ἀντρας της τότε τῆς ἔκανε παρατηρήσεις κι' ἔτσι γλήγορα τὸν παράτησε γιὰ νὰ ζήσῃ ἀπὸ καπρίτσιο μ' ἕναν ἄλλον ὀλιγώτερο ζηλιάρη, μιὰ κι' ὁ πρῶτος δὲν τῆς συγχωροῦσε τὴ διαγωγή της.

Τὸ σπῆτι της τῶρα ἦταν σὲ κάποιο κεντρικὸ δρόμο τῆς πόλης μας. Κι' αὐτὴ ἀπὸ παραθύρου δὲ σαγήνευε παρὰ θαυμασιές. Ἐπασχε βλέπετε ἀπὸ κακοήθη σεξουαλικὴ ἱκανότητα. Ἡ καντάδες τὰ βράδυα ἔδιναν κι' ἔπερναν κάτου ἀπὸ παραθύρια της. Ἐτσι μιὰ μέρα τὴν ἀγνάντευε κι' ὁ φτωχὸς νέος.

Ἦταν ἕνα ὁμορφο παλληκάρι μ' ἕνα συμπαθητικὸ χλωμορόδινο πρόσωπο, πὺν τότε εἶχε σκολάσει τὴ φιλολογία. Ζωγράφος ἢ φαντασία του εἶχε ἀγαπήσει περισσότερο τὸ ἔργο της παρὰ τὸ μοδέλο. Στὴν εἰκόνα ποῦχε ἡ φαντασία του δημιουργήσει, συγκεντρώνονταν ὅλη ἡ ὁμορφιὰ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος.

Τῆς κέρδισε ἕνα ρανιεβοῦ καὶ τῆς ἔκλεψε ἕνα φιλάκι, ἴσως τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο. Εἶχε πιστέψει ὅπως σὰς εἶπα σιὴν ἀγάπη καὶ σιὴ φαντασία του ἡ μικροῦλα δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἐνοσάρκωσή της.

Καὶ σιὴν προσευχὴ του ἀκόμα τὴν ἀνάβανε.

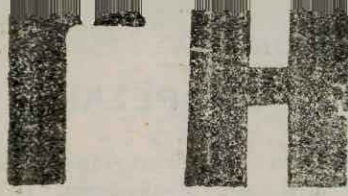
Μὰ γελάσθηκε. Τὴν ἔπιασε κάποιο βράδυ νὰ μοιράζῃ τὰ φιλιὰ της μὲ κάποιον ἄλλο κι' αὐτὸ ἔμελλε νὰ τοῦ συντρίψῃ ὅλες του τὶς ἐλπίδες.

Δὲν ξαναγύρισε νὰ τὴν κυτιάξῃ ἀπὸ τότε, μὰ τὸν κατέλαβε μιὰ ἀπέραντη μελαγχολία πὺν τὸν ἔστειλε σιὸν τάφο. Κι' ἔτσι κάποιο πρωτὶ μὲ κάλεσαν νὰ διαπιστώσω τὸν θάνατό του. Εἶχε αὐτοκτονήσει. Περνώντας ἀργότερα ἀπὸ δρόμο ποῦμενε ἡ μικροῦλα φιλάρεσκη ἔτσι ἀπὸ περιέργεια, τὴν εἶδα καὶ πάλι σιὸ παραθύρου της νὰ σκορπάῃ θανατερὰ χαμόγελα γιὰ δόξα τοῦ δευτέρου ἀντρός της καὶ γιὰ χάρη τῶν θαυμασιῶν της.

Θυμᾶμαι πῶς δὲ γελάσαμε αὐτὴ τὴ φορά μὲ τὴν μικροῦλα ἐκείνη σιὰ τὴν χαριτολόγου γιατροῦ μὰ μιὰ κατήφεια μᾶς εἶχε καταλάβει ὅλους, ἐνῶ ὁ γιατρὸς ἀναβε καινούργιο τοιγάρου.

Ἀλωνάκης τοῦ 1932

ΛΑΚΗΣ ΚΟΛΒΑΤΣΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ

A. ZAKEL

Ἡ μεγάλη καὶ πολυσύ θ
ενναιοψύχως τὰς ἀνθρωπίνο
ρὸς τὸ ἔθνος τὴν ὁδὸν τῆ
μονοίας, διεδήλωσε διὰ τῆς
ἀλλὰς πρέπει νὰ ρίψῃ εἰς τ
αὶ νὰ ἀποβλέψῃ εἰς τὸ μέλλε
ημιουργίαν καὶ ἀπαρσάλευ
η ὑπὲρ τῶν ἐσωτερικῶν αὐτ
κευαζομένη εἰς τὴν ἀμυνανί
αὶν τῆς εἰρήνης.

Οὐδείς Ἑλλήν οὐδὲ αὐτοὶ
 ραυες θὰ ἀρνηθοῦν ἀμέριστο
 ἱες μέγας πολὺ ἰκός, ὑπῆρξες
 ἤρως, ὑπῆρξες ὁ ὑπερόσι
 ὁμεθα ἵνα ἐλαφρόν εἶναι τὸ
 η»

Δὲν ἐμιμήθη ὁ κ. Μπενάκης τὸν
 . Δ. Σακελλαρίδην, ὅστις ὡς ἐν ἄλλῃ
 ροπολιτικῇ Ναῶ, ἀντὶ τῆς κατευνάσεως
 ζεν αὐτὰ, ὡς ὁ οὐλοσταπείνός τῶν πο

‘Αλλ’ ἀπλῶς ὁ κ. Μπενάκης πύχ-
θη εἰς τὴν λήθην το παρελθόν καὶ
ὡς τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν

Διότι αὐτός εἶναι ὁ πεθερός τοῦ Ἑλίου
ἐρεν ἐκ τοῦ ἀπαισίτου διχασμοῦ καὶ ἡ
καλλιτέχνης αἰσίαν

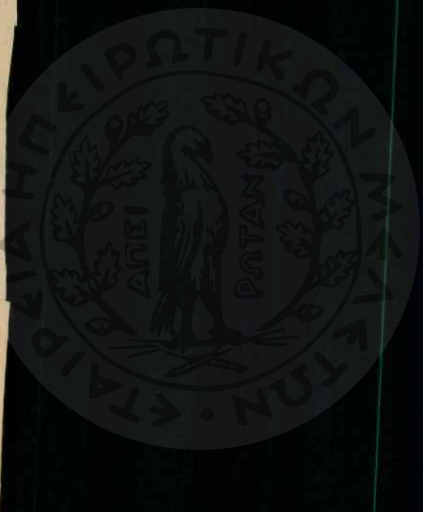

ΜΙΖΕΛΟΥ ΚΟΡΥ

σι ἔδην μουργήθη καὶ ὁ τρομερὸς
βενιζελισμὸς, ἐξιχθεὶς μέχρι θρη-
σκευτικῆς λατρείας! Δὲν εἶχον δημ-
ουργηθῇ ἅτε ὡς βενιζελικαὶ ἐν τῷ
βενιζελικῷ στρατοπέδῳ, ἀλλ' ὁ βενιζε-
λάτρευ, χωρὶς μάταιο, χωρὶς συνει-
σιν, οἱ ὁποῖοι εἶχον προσκολλη-
θῇ εἰς αὐτὸν ὡς τὰ μέδισα εἰς
ὁ στρατὸν των. Ἀποτυγχά-
νῃ ἡ ἐκστρατεία τῆς Μικρᾶς Ἀσί-
ας κατὰ τὴν γνώμην τῶν
σοφιστῶν στρατιωτικῶν τοῦ
Ἰσμου καὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ
γυμνασίου, εἶχε χαρακτηριθῇ ὡς
ὡς ὡς κάπως τῇ. Ἡ ἐνστάσις
βενιζελος ἐκτελέσθη τοῦ
κρίνονταν οἱ πολιτικοὶ τοῦ ἀν-
τατικοῦ. Ἀποτυγχάνει ἡ βενιζε-
λὴ τετραετία; (1928-1932)
ἡ τῆς πτωχεύσεως τῆς Ελλά-
δος; Ὁ βενιζελος δὲν ἐκτίπει πο-
τε τῆς οὐ μετέωρης τῶν συνερ-

175 † Βασιλειον. Το φιλώγιστον ούτω
 την ἀφοσίωσιν καὶ τὸν παρβασιον καὶ
 οὐβαστον, τὴν οὐσίαν παρὸς τὸν εὐ-
 δόκην του εὐδωσαν. Ἡ Κοινηγδελ-
 γιναικον εἶνε ὁττι παντες εὐαλου δι-
 την ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀρκαμιν εἶνε
 176. Τὸ ἐρωτημα αὐτὸ θέλει τὰ τοῦ τὸ

Προσέχεται: Το αλκο-
ματικό διάγραμμα Συνεισδομένη Ή
στορία.

ΡΩΤΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΝΟΝ ΤΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ

ΤΗΣ: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΠ. ΣΑΚΚΑΣ 'Αριθμ. Τηλεφ. 3-60

Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΦΑΣΕΙΣ

φυλακισμένοι είναι τα παράθυρα πλησίον του Σχολείου και δεν είναι δυνατός να γίνεται παράδοσις και αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνοικίαν ἥτις τυγχάνει μία τῶν καλλιτέρων δὲν εἶνε πρότερον νὰ γίνῃ αὐτό.

Μετὰ τὸν κ. Κόντον λαμβάνουσι παρὰ τοῦ κ. Προέδρου τὸν λόγον οἱ κ. κ. Σιομπότης, Μουσιάνης καὶ Χρησιόδουλον, ὑπεπαμνύμενοι ὅπως ἀκρωθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ Δ. Συμβουλίου περὶ ἐγκαταστάσεως τῶν Φυλακῶν εἰς τὴν συνοικίαν, ὑποδεικνύοντες τὸ οἶκμα τοῦ Σένη παρὰ τὸν Λημντ. Φόρον τῆς

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ - ΠΟΤΑΜΙΑΝΗΣ

Ἡ συγχώνευσις τῶν δύο Μητροπόλεων Κονίτισης καὶ Πωγωνιανῆς εἰς μίαν καὶ ἡ ἀνάθεσις ταύτης εἰς τὸν Σεβασμιώτατον κ. κ. Ἰωάννην, εὐμενεστοτέτην ἀπήχρισιν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν περιφερειῶν τῶν.

Ὁ λαμπρὸς οὗτος Ἱεράρχης, μεκοσμημένος με σπανίας ἀρετὰς, ἀφικνούμενος εἰς τὴν νέαν του ἔδραν, θὰ φανῇ ἀντάξιός τοῦ ἐκλιπόντος ἀειμνήστου ἱ. Βασιλείου καὶ οἱ Δελβινακίωται δέον νὰ εἶναι ὑπερήφανοι δι' αὐτό.

Η ΑΝΕΡΓΙΑ

Ἡ μαστιζούσα τὴν πόλιν μαζάνερ γὰρ ἐξακολουθεῖ, χωρὶς νὰ λαμβάνεται μέτρον τι παρὰ τῶν ἀρμεδίων.

Οἱ δυστυχεῖς ἐργάται ὅλων γενικῶς τῶν ἐπαγγελματιῶν στεροῦνται καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιούσιου ἄρτου.

Ἄς ληφθῇ μικρὰ τῆς πρόνοιᾳ ἐκ μέρους τῶν ἐκτελούντων, διότι εἶναι ἄδικον νὰ φθίνῃ ὁ ἐργατικὸς κόσμος καὶ μαζὺ με αὐτὸν καὶ ἡ νεολαία.

Ο κ. ΚΑΤΣΙΜΗΤΡΟΣ

ΘΑ ἦτο μία τῶν μεγίστων παραλήψεων εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐφημερίδος ταύτης δὲν θὰ ἐξήρετο καὶ ἡ προσπάθεια ἣν κατέβαλεν ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Μεραρχιακοῦ Πεζικοῦ κ. Χαράλαμπος Κατσιμῆτρος πολεμιστὴς Συνταγματάρχης κατὰ τὴν στρατιωτικὴν παρέλασιν ἐπὶ τῇ ἀρίστῃ τοῦ Σεπτεῦ Ἀνακτος εἰς τὴν πόλιν μας.

Ὁ κ. Κατσιμῆτρος τοῦ ὁποῖου ἡ ἐφημερίς μας πολλάκις ἐξύμνησεν τὴν Διοίκησιν καὶ τὴν πατριωτικὴν του δράσιν, ὥς δεχθῇ τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μας διὰ τὴν πρωτοφανῆ καὶ ἐπιβλητικὴν ἐμψάνισιν τῆς στρατιωτικῆς παρελάσεως, τῆς ὁποίας ἡγεῖτο ὁ ἐνδοξος αὐτὸς μαχητής.

ΤΟ ΜΠΑΪΡΑΜΙΟΝ

ΑΠΟ τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην οἱ Μουσουλμάνοι ἐόρτασαν μετὰ μεγίστης ἐπισημότητος τὰς μεγάλας θρησκευτικὰς ἐορτὰς τοῦ Μπαϊράμιου.

Ἡ «Κρανγή» συγκαίρουσα ἐγκαρδίως ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς συμπατριώτας τοῦ Διευθυντοῦ τῆς, εὐχεται πᾶσαν εὐδαιμονίαν καὶ πανθῦμια τὰ πάντα.

ΤΟ ΥΔΡ ΤΗΣ ΠΗΓΗΣ ἉΓΙΟΥ ἸΩΑΝΝΟΥ

ΤΟ ὕδωρ τῆς πηγῆς Ἁγίου Ἰωάννου (Μπουνίλιας), ἐξαισθηθὲν παρὰ τοῦ χημικοῦ τοῦ Κράτους εὐρέθη κατάλληλον πρὸς πόσιν, με ἀρίστα συστατικά ἀνώτερον καὶ τῆς πηγῆς Νιτραπόδας. Ἡ ἀνέλιξις μας ἦτο αὐτὴ καὶ ἐδικαιώθημεν ἀπολύτως, διότι καὶ ἐπὶ τουρκικῇ κρατίδι ἡ ἀνὴρ ἐθεωρεῖτο ἀριστον καὶ ὑδρεύετο ἐξ αὐτῆς τὸ ἡμῶν τῆς πόλεως μας.

ΤΟ ΔΕΛΒΙΝΑΚΙΟΝ

ΜΕ καθ' ὡς μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐπιβλητικότητα ἐγένετο προχθὲς ἐν Δελβινάκῳ ἡ κηδεῖα τοῦ Σεπτεῦ Ἱεραρχοῦ.

ΣΥΝΕΙΘΙΣΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

—Είναι μακριά ακόμα τα κονάκια; Ρώτησε ο παπᾶς τὸ μικρὸ βλαχόπουλο τοῦ προπορεύονταν μετὰ τὸ ἀναμένο φανάρι στὸ τρισκόταδο τοῦ μεσονυχιοῦ.

—Ίσα με μισὴ ὥρα.

Ἀπάντησε ὁ μικρὸς καὶ ὁ παπᾶς ξανάρχισε νὰ μουρμουρίζῃ τίς ἀκατάληπτες προσευχές του, ἐνῶ ὁ ζεστός θαλασπινὸς ἀγέρας ποῦρχονταν ἀπὸ μακριὰ πέρα ἀπὸ λιμάνι μαζί μετὰ τὸ κύμα καὶ ἐξέπαιγε στὰ δένδρα τοῦ παρθεναίου δρόμου, τοῦ ἀνακάτους τὰ ψυχρὰ μαλλιά καὶ τὰ ἀταχτα μακριὰ γένεια του.

Προχώρησε ἔτσι κάνα κάρτο τῆς ὥρας ἢ θλιβερὴ ἐκείνη συνοδεία, ἔστριψε δέξια καὶ μπῆκε σ' ἓνα γιομάτο λάσπες μονοπάτι, ὅταν προστάτους πρὸ βαλε ἓνα θεόρατο χτίριο ριζωμένο στὴ πλαγὰ τοῦ βουνοῦ. Γύρω τὴν ἔπαυλιν αὐτὴν μετὰ τὰ ἀπέραντα πάρκα καὶ τοὺς ἀνθισμένες, τὴν ἔβλεπε μιὰ μεγάλη μάντρα, σὲ μιὰ ἄκρῃ τῆς ὁποίας μιὰ βρύση ἔβγαλε μετὰ τὸ σφύριγμα τοῦ νοτιογαριμπερὶ τὸ τραγοῦδι τῆς.

Ἀγνάντια ἀπὸνα φωτισμένο παράθυρο ἔφταναν ὡς ταῦτα τοῦ παπᾶ οἱ ἤχοι μιᾶς εὐθυμῆς μουσικῆς ποῦ τὴν μετέδινε τὸ ραδιόφωνο.

Σὲ λίγο στὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ μεταφορέου ἐξώριζε καμμιὰ πενηνταριά ἀχυρόνεις στρουγγυλὲς ἢ μιὰ δέκα στὴν ἄλλη ἀδελφωμένες. Πέρασε ἀνάμεσα. Τὰ σκυλιὰ ἦσαν δεμένα καὶ οὐρλιαζαν. Σκυλιὰ ἐπρόβαλαν ἀπ' τῆς χαμηλοπόρτες κι' ἔκαναν βλαβηρικὰ τὸ σταυρὸ τους. Ἐνα μωρὸ ξύπνησε καὶ ἐξφώνησε. Προχώρησαν ἔτσι κι' ἔφτασαν στὴν πόρτα ἀνάμεσος καλύβας, μέσα στὴν ὁποία ἱερὸς βουνὸς ἓνα φῶς ληναριῶν. Μόλις ἀκούστηκαν ἡ περπατησιές τους, μιὰ μισόκαιρῃ βλάχα μετὰ τὰ μαλλιά της, μετὰ τὰ μάγουλα σκαμμένα ἀπὸ δάκρυα καὶ τὰ γυρίδια της μισάνοιχτα, ἐξέφρασε ἀποδοχὴ.

Ὁ σεβάσμιος γέροντας ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ μπῆκε στὴν καλύβα. Στὸ βάθος σ' ἓνα ἀχυρότερο ψυχομαχίον ἓνα ξανθὸ παλληκάρι μετὰ ταγάνα βοδουλωμένα μάτια. Ὁ γέροντας κούνησε τὸ κεφάλι του, ἄφισε τὰ χεῖλη του νὰ σιγομουρμουρίσουν κάποια προσευχὴ καὶ κάθισε σ' ἓνα ξύλινο χαμηλὸ σκαμνάκι κοντὰ στὸ κεφάλι τ' ἀρρώστου. Ἡ μάννα του ἔμεινε μερμαρμένη κοντὰ στὴν πόρτα, χτυπημένη ἀπ' τὰ σταυροπόλο τῆς συμφορᾶς. Ὁ ἐκιομόθαντος κούνησε λιγάκι τὰ κεραμένα χεῖλη του, κατέβαλε μιὰ προσπάθεια νὰ κινήσῃ τὸν καρπὸ τοῦ χριοῦ του καὶ ὁ σεβάσμιος γέροντας πὺν κατέλαβε τὴν ἴδεια νὰ πῇ ἔκα. Νόημα στὴ μάννα του καὶ στοὺς λίγους ποῦχαν μαζωχτῇ κοντὰ στὴν πόρτα τῆς καλύβας ν' ἀπομακρυνθοῦν. Καὶ

ἡ πόρτα ἔκλεισε. Ὅταν ἀνοιξε, ὁ παπᾶς ἔκανε τὸ σταυρὸ του, μουρμουρίσας κάποια ἀκόμα προσευχὴ γιὰ νάναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ὁ μεγαλοδύναμος καὶ ἔσυρε πάλι βαρεὰ τὰ βήματά του κουνώντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι του γιὰ τὴν πόλιν, ἐνῶ ἡ χαροκαμένη μάννα του ἔπεφτε ἀπάνου ἀπὸ ἄνυχο κουφάρει καὶ τὸ ἀγκάλιαζε σφραγιστὴ καὶ τὸ φιλῶσε σὰν τρελλὴ στὸ μέτωπο, στὰ μάγουλα, στὸ στόμα. Στὸ στόμα ποῦ τὸ ἔχε σφραγίσῃ μιὰ κόκκινη γραμμὴ ἀπὸ αἷμα, τὰ χεῖλη τῆς φοβερῆς ἀρρώστιας. Ὁ παπᾶς ἔφυγε παίρνοντας μαζί του τὸ βαρὺ μυστικὸ τοῦ πεθαμένου, μὰ ἡ καρδιὰ τῆς μάννας εἶχε κατὰ καταλβεῖ καὶ τὸ μοιρολόι τῆς ἔφτανε σὰ τρομερὸ ἀνάθεμα, σὰ φοβερὴν κατάρα ὡς τὴν ἀντικρινὴν ἔπαυλιν, ποῦ τὸ ραδιόφωνο ἔστειλε τώρα τοὺς ἤχους μιᾶς παθητικῆς μελωδίας.

Τρία χρόνια προτύτερα ἀπὸ κείνο τὸ βράδυ, ὁ μοναχὸς τῆς ὁ Στέργιος τότε εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ ποῦ διαπρετοῦσε κληρωτὸς κι' ἦταν τὸ καμάρι τῶν βλάχων. Κάθε χάραμα ἀνέβαινε πρῶτος τὸ κοπάδι στὸ βουνὸ καὶ τὸ βράδυ τὸ τραγοῦδι τοῦ συνόδου τῆς δύσης τοῦ ἡλιοῦ ποῦ χάνονταν πίσω ἀπ' τὴν ἀπαραμύχην βουνοκορφῆς τῶν Κορφῶν. Οἱ βλάχοι, δουλοπάροχοι τῶν μεγαλοκτηνοτρόφων Γιαννοκασταίων δὲν ἔκαλοκαίριζαν σὰν πρῶτα στὰ βουνὰ τῆς Κολωνίας καὶ τῆς Κορυτσᾶς, πρῶτα ἔμεναν χεῖμωνα καλοκαίρι στὰ χεῖμαδιά τῆς παραλιακῆς ἐκείνης κομποπόλης τῆς Ἡπείρου, κοντὰ στ' ἀστυκὴν τοὺς ποῦχαν γίσει πεντάψηλῃ ἔπαυλιν κι' εἶχαν περιορίσει τὴν κτηνοτροφία κι' εἶχαν ξανοιχτῇ στὸ ἐμπόριο. Τὰ παιδιὰ τῶν Γιαννοκασταίων σπουδαζαν στὴν Ἀθῆνα καὶ στὸ Παρίσι καὶ ἡ μοναχοσυγατρία τοῦ Ὁσῆ Γιαννοκάστα στὴν Κέρκυρα. Τὴν ἔλεγαν Χρῦσα καὶ ὅταν χαμογελοῦσε ἀπλώνονταν γύρω τῆς ἡ ἀνοιξή. Μετὰ τὴν Χρῦσα ὁ Στέργιος μετὰ τὸ χεῖμωνα στὰ χεῖμαδιά τοῦ Καλοῦριοῦ, τῆς Πλάτας γιᾶς καὶ τῆς Σαγιάδας καὶ τὸ καλοκαίρι στὰ βουνὰ τῆς Πρεμετῆς καὶ τῆς Κόνιτσας, ἀνάμεσα στὴ μεγάλη κοπὴ τοὺς παίζοντας μετὰ τὰ ἀνάκτια στίς ὁματιές καὶ στὰ ξερολάγκυα, στίς δασωμένες ἀκροποταμιές καὶ στ' ἀπᾶντα κορφοβούνα. Μὰ σὰν πάτησε ἡ Χρῦσα τὰ δεκατέσσαρα καὶ ὁ Στέργιος τὰ δεκάξι, ὁ πατέρας τῆς ὁ Ὁσῆ τὴν ἔστειλε νὰ σπουδάσῃ νὰ γίνῃ μιὰ τρανὴ Κυρά.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια μετὰ τὸ στρατιωτικὸ κατεβάζοντας τὸ κοπάδι τοῦ ἓνα ἀνοιξιάτικο ἀπέβραδο ὁ Στέργιος ἀπὸ βουνὸ, ἔκοψε τὸ τραγοῦδι τοῦ κι' ἔφραξε ὅπως πάντα μιὰ ἀγριαμένα πρὸς τὴν ἔπαυλιν τῶν ἀφεντῶν.

δὲν τοὺς ἀφίνοντας νὰ ἐξυθῇ τὸ μίσος τῶσαν καὶ τῶσαν ἀνήμερων γενιῶν ποῦ δὲν κητοῦσαν νὰπαλλοτρικῶς σὺν τὰ βασκοτόπια καὶ νὰ λευτερωθοῦν σὲ μιὰ βλαστήμια. Μὰ ἔαφνον κοκκοστάθην. Σὲ μιὰ ἀπᾶντα ὁλάνθιστος βεράντες ἀνέκοιτε ἀνάμεσα ἀπὸ λουλούδια τῆς Χρῦσας, νῆαντες ἡ μακρὰ τὸν ἡλιο ποῦ μάτουν τὰ λίγα σκόρπια συνεφάκια μετὰ τὰ ὁλόχρυσά βέλη του.

Ἀλήθεια, πόσο εἶχε ἀλλάξει; Σκέφτηκε ὁ Στέργιος.

—Σωστὴ νεράιδα, ἔσθια σὰν ἐκεῖνες ποῦ τοῦ μολόγας ὁ Γέρω Νέγας ὁ παπποῦς του, ποῦ συντύχαινε τὰ κατερὰ μεσημέρια καὶ τὰ ὄχρα μεσάνυχτα στὰ ὄματα καὶ στοὺς ξερολάγκυα.

Πηνιγμένην στὰ μεταξωτὰ ἡ Χρῦσα δὲν τὸν πρόσεξε. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Στέργιος δὲν ἔκλεισε μάτι. Ἡ παλιὰ παιδικὴ τῆς ἀγάπη, ἄξαφνα τώρα δὲ ζῶσε καὶ τράνεψε στὴν καρδιὰ του. Τὸ τραγοῦδι τοῦ μαζί μετὰ τὸ τραγοῦδι τ' ἀνδονιοῦ ἔσκαψε τὴν καρδιὰ τῆς νύχτας. Τὸ πρῶτο ὁ Στέργιος τὴν ἀγγάνεψε ἀπὸ κορφοβούνην νὰ τινάξῃ τὰ ὄχρα στὴν βεράντα ἢ νὰ τραγουδᾷ ἀνάμεσα στίς ἀνθισμένες τριανταφυλλίες. Καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ, τοῦ Στέργιου δυνατὸ νευρωμένο, μακρόσυρτο ἔφραξε ἀπᾶντα βουνοπλαγιές καὶ σμίγονταν μετὰ τὰ ἀπαλὰ, καθαρὸχρῳ μελωδικὰ τραγοῦδι τῆς Χρυσούλας.

Στὸ χρόνο ἀπάνου ἡ Χρῦσα παντρεῖονταν ἓνα ἔμπορο καὶ τὸ σαράκι ἔτρωγε τὴν ὁμορφιά τοῦ Στέργιου. Παράτησε τότε καὶ τὸ κοπάδι καὶ τὰ μάννα του καὶ τρεγγύριζε σὰν ἀνέμι τὰ λαγκάδια καὶ τίς ἀκρογιαλιές, ὅπου μικρὰ ἔπαιζαν μετὰ τὴν Χρῦσα. Μὰ μὴ δυνατὴ πλεονέχεια τὸν ἔκλεισε ἀρρωτῶτο καὶ οἱ πιστικοὶ τὸν συμμάζωξαν στὴν καλύβα του. Τοῦ κακοῦ ἡ ἀγάπη τῆς μάννας τοῦ πάσχιζε νὰ τὸν συγκρατῇ στὴ ζωὴ, ἡ κορυφὴ τῆς ἀγάπης γιὰ τὴν Χρῦσα τὸν σκότωσε.

Ὁ παπᾶς ἔσυρε φεύγοντας τὸ βαρὺ, τὸ ἀνεύκτο μυστικὸ του, μὰ ἡ μάννα καὶ τῆς μάννας μαζί μετὰ τὸ μοιρολόι ἔστειλε καὶ τὴν φοβερὴν τῆς τώρα κατάρα ὡς τὴν ἀντικρινὴν ἔπαυλιν ποῦ ὁ γάμος τοῦ γιοῦ τῆς διασκόρψε μετὰ τὴν μουσικὴν τοῦ ραδιοφώνου.

ΛΑΚΗΣ ΚΟΛΒΑΤΣΟΣ

Προσεχῶς: Ἡ σκιά τ' ἀντρός τῆς —Μιὰ φιλέρεση, καὶ ἄλλα.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Τὸ σπῆτι τοῦ ἦταν στὴ πέτρα Λοῦτσα καὶ γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ γραφεῖο τοῦ ἔπρεπε νὰ βιδίση κανονικὰ ἐνὰ κάβουκ τῆς ὥρας, ἀβιδίσε γληγορότερα ἴσως κερδίσει δυὸ τρία ἑσφά. Τὸν περιούσε ἀρκετὲς φορὲς τὴ μέρα αὐτὸ τὸ δρόμο καὶ εἶχε μετρήσῃ τὴν ἀπόστασι μετὰ τὴ μεγαλύνεση ἀπὸ βια. Ἀπαράλαχτα σὰν τὴ ζωὴ. Μιὰ ζωὴ μετρημένη σὲ λεφτά, ὧρες καὶ χρόνους καὶ ποὺ ἀνκαμμιὰ φορὰ φτάσει τὸν αἰῶνα, δύσκολα τὸν ξεπερνᾷ, οὐβύνεται. Ἦταν θαυτή. Ὁ ἥλιος εἶχε ἀφίσει τὸ ζενίθ καὶ κατέβηκε ἀποσταμένος πρὸς τὰ βουνὰ τῆς Σαντοβίτσας ψένοντας τὸν ἀιλωτὸ Γιαν νιώτικο κάμπο.

Στὸ συνοικιακὸ αὐτὸ δρομάκι δὲν κυκλοφοροῦσε καμμιὰ ψυχὴ αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ δὲν ἀκούγονταν παρὰ τὸ κρουστὸ κροτάλισμα τῶν λεβεντάδων, τὸ μονότονο βόμβισμα τῶν ἐντόμων καὶ τὸ μποέμικο τραγοῦδι τοῦ τσίντζιρα. Τὸ ἀγεράκι μονάχα κινούσε κανένα φύλλο παίζοντας ἐρωτιάρικα σιτοῦ; κέρφους τῶν δέντρων τῶν μαντρομέων μπαξιέδων. Πάντα τὸν περιούσε μετὰ ἀνοιχτὸ βῆμα τὸν ἀμμοστρωμένο αὐτὸ δρόμο, μὰ σήμερα τὰ βήματά του ἦσαν τόση βιαιότητα, ποὺ μάλιστα μποροῦσε νὰ τὰ σέρνῃ. Γιὰ πρώτη φορὰ πρόσχε τὸ κεντρικὸ χορτάκι, ὅσο εἶχε γλυτώσῃ ἀπ' τὰ πόδια τῶν ἀνθρώπων στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου. Γιὰ πρώτη φορὰ παρατηροῦσε μετὰ τόση προσοχὴ τὰ πέτρινα καθίσματα ὅξω ἀπ' τὴς αὐλόπορτες, ποὺ τὰ βράδια ἔβλεπε τὴς γειτόνισσες μαζεμένες νὰ κουβεντιάξουν. Ἔεσα σερπετὸ, μιὰ μικρούτσικη σκυρὰ στυλώνει τὰ περίεργα χάνικα μάτια τῆς ἀπάνου του, μὰ ἡ σκυρὰ τοῦ τὴ φοβίσκε καὶ χάνεται σὲς χτυσιμάδες τῆς ξηροῦθιᾶς. Ἀλήθεια πῶς σήμερα τοῦ ἦσαν ὅλα ἀγαπημένα; Ἀχ πόσο ἦταν ἀάνοϊξο τὰ χέρια τοῦ καὶ νὰ κλείσῃ ὅλα τὰ ἀγαπημένα του μέρη στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ κλάψῃ, νὰ κλάψῃ λυγίζοντας τὸν πόνο ποὺ βάραινε τὰ φυλλοκάρδια του. Μηχὺν καὶ, ἀθέλητα τὰ βήματά του τὸν ἔφεραν κάτω ἀπὲς τὸ δένδροστοιχία τῆς πλατείας μετὰ τὴς ὁμορφῆς ἀγριοκαστανίδες. Τὰ μάτια τοῦ καρφωμένα σὲ χῶμα ἔψαχναν σὰν κάποιον νάχσαν, καὶ νὰ ζητοῦσαν.

«Δυστυχισμένα μάτια» ψυθίρισε «τοῦ κάκου ψάχνετε νὰ βρῆτε τὰ χάνικα ἀπὲς τὰ βήματά της, καὶ ποιο ἄλλο πόδι, τὸ βαρὺ πόδι τῆς μοῖρας πέρασε καὶ τὰ σβυσε γιὰ πάντα, γιὰ σᾶς». Κι' ἐσυνέχισε τὸ δρόμο του. Μὰ δὲ πῆρε τὸν ἴδιο δρόμο ὅπως πάντα, αὐτὴ τὴ φορὰ λοξοδρομήσε, κατηφόρσε πρὸς τὸ Γυμναστήριον, ἔστριψε ἀριστερὰ καὶ μπῆκε σὲν ἀπόμυρο δρόμο τῆς Μητρόπολης. Ἦταν ἡ ἀγαπημένη του συνοικία ἡ Σια-

ράβα, ἡ Σιαράβα μετὰ τὰ ὁμορφα ξανθὰ κορίτσια τῆς μετὰ τὰ παλιὰ ἀρχοντικά της καὶ μετὰ τοὺς βαρετοὺς τοίχους καὶ τὰ πένθιμα κυπαρίσσια τῆς Μητρόπολης, ποὺ ἀκοῖ μὴτη μέσα καίει ἡ καντὺλα σὲ τὰφο τοῦ νεομάρτυρα Αἰ-Γιῶργη.

Ἐκεῖ ἦταν καὶ τὸ σπῆτι τῆς ἀγαπῆμένης του, ἐκεῖ τὴν προπαντίκοισε ἔνα μυρωμένο ἀνοιξιάνικο πρωτὶ, μ' ἔνα ὠραῖο γαλάζιο φορεματάκι, ποὺ πῆγαινε τόση θαυμασία στὴν ἀγαπητένια ὁμορφιά της, μετὰ τὰ δλόχρυσά μαλλιά της ἐξελύσσονα ἀπ' τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, νὰ στέλνῃ τὸ αἰθέριο σὰν ροδοχάραμα χαμογελοῦ τῆς σ' ἔνα ζευγάρι χελιδόνια ποὺ φέρναν τὴν αὐτὴ σὲ ἀνδισμένο μπαλκόνι τῆς. «ὦ! τὸ θεῖο τῆς χαμόγελο, τὸ χαμόγελο μὲ αἶς σειρήνας, ποὺ τοῦχε σκληρόση δλὴ τοῦ τῆ ζωῆς, ποὺ τοῦχε ἀφαίρεση τὴν ἡσυχία του, ποὺ τοῦχε κλέψη τὸν ὕπνο του. Γιατὶ νὰ τὸ προσέξῃ τότε, γιατί; Μὰ τώρα ἦταν πειὰ ἀογὰ. Ἐφτάσε σὲν Γραφεῖο. Αὐτὴν τὴν ὥρα δὲ βρισκόταν κανένας μέσα καὶ αὐτὸ τὸν εὐχαρίστησε λιγάκι. Πέρασε σὲν τραπέζι τοῦ καὶ σωριάστηκε τσακισμένος ἀπ' τὸν πόνο σὲν καθισμά του. Εἶχε πάντα χρόνια τώρα ποὺ ἐρναζόταν σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι ὡς συντάχτης μὲς ἐπαρχιακῆς ἐφημερίδας ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε ἀπολυθῇ ἀπ' τὸ στρατό. Στὸ τραπέζι βρισκόταν ἀκόμα ἀνοιχτὸ ἔνα φύλλο τῆς ἐφημερίδας του. Στὸ τέλος τῆς 3ης σελίδας φάνταζε κλεισμένο ὅσον τετράγωνο μετὰ κόκκινο μολύβι, ἔνα κόνωνικό. Ἦταν τὸ κόνωνικό τῶν γάμων τῆς, τὸ εἶχε συντάξῃ μόνος του. Ποιὸ τραγικὸ γέλασμα τῆς μοῖρας!!! Ἀνοιξε ἀργὰ ἔνα—ἔνα τὰ συρτάκια τοῦ κάρου του τραπέζι τοῦ, μὰ δὲ βρῆκε παρὰ στίχους στίχους σκορπισμένους ἔδω κι' ἐκεῖ, τραγοῦδια γιὰ τὰ μάτια της, γιὰ τὰ μαλλιά της, γιὰ τὸ θεῖο φῶς τῆς μορφῆς της, γιὰ τὸν καῦμό του, γιὰ τὸν πόνο του, ποὺ τοῦ ἀνοιγαν πὺ πολὺ τὴς βιαιότητες πληγῆς τοῦ καὶ τοῦ ματώσαν τὴν καρδιά. Εἶχε διαβάσει σὲν μυθιστορήματα πῶς ὅσοι ἔχουν πάρη μιὰ ἀπόφασι σὰν κι' αὐτὸν, ἀνοίγουν τὰ συρτάκια, βρῆσκουν μυρωμένα πάντα ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν, τὴς ἐξ διπλωμένων βλεβητικῆς, τὴς διαβάζουν τὴς μουσεύουν σὲν δάκρυα καὶ σὲν τέλος τὴς ἐπιστρέφουν ἢ τὴς καίνε. Μετὰ τὴ σκέψι αὐτὴ κι' ἔνα πικρὸ εἶρωτικό χαμόγελο φώτισε τὰ μαρμαρένια τοῦ χεῖλη. «Ὀχι, δὲν εἶχε αὐτὸς καμμιὰ τέτοια ἀνάμνησι. Ἀν εἶχε ἔστω καὶ ἔνα σημειώμα τῆς, ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ δείγμα τῆς ἀγάπης της, ἴσως αὐτὸ τοῦ ἀλάφρωνε τὸ πόνο καὶ δὲν θὰ τοῦ κλάδευσεν τὴς ἐλπίδες. Ἦ ἀγάπη τοῦ δλὴ συνοψίζονταν σ' ἔνα φιλή, ἔνα ἀθῶο μὰ θανατερὸ φιλή σ' ἔνα ἀνοιξιάνικο βράδυ. Ἔστω ἀπὸνα συρτάκι ἔνα χαρτοφάκελο καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ. Κάθε λέξι καὶ σταμντοῦσε τὰ μάτια τοῦ βούρκωναν. Ἐγραφε στὴν μονακριβὴ του ἀδελφῇ: «Ἀγαπῆμένη μου. Τὸ μόνοςέλαττωμά μου εἶναι ἡ περηφάνεια καὶ τὸ μόνον μουσφάλμα τὸ δει ἀγάπησα. Εἶσαι νέα ἀκόμη καὶ δὲν ἔχω ἀν' ἔχεις ἀγαπήσῃ ὡς τὰ τώρα. Μὰ ἀν ἀγαπήσῃς ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ μὴν ἀγαπήσῃς ὅπως ἐγὼ ἀγάπησα, ὅπως ἐγὼ ἐξοτέναξα, ἐπόνεσα. Ζῆσε τίμια, ἡθικὰ καὶ φύλαγε μερικὰ προσήματα κόνωνικά, ποὺ ἀν καὶ εἶναι ψεύτικα δρεῖλουμε νὰ τὰ τηροῦμε. Ὁ χωρισμὸς μου θὰ σὲ πνίξῃ στὴ θλίψη καὶ ἡ ἀπολύτρωσι εἶναι τὸ σὺ ἀναγκαστὴ γιὰ μιὰ ζωὴ σὰν τὴ δική μου. Μὴ φανταστῇς πῶς θὰ σὲ ἀφίσω, ἡ ψυχὴ μου θὰ φτερουγίσῃ κοντὰ σου, θὰ σὲ βλέπῃ μετὰ τὰ μάτια τοῦ ἀπείρου, θὰ σὲ ἀγκαλιάξῃ, ἀλλὰ δὲ θὰ μπορῇ νὰ σὲ βοηθήσῃ στὴ δυστυχία ἀγαπῆμένη μου. Συγχώρησέ με».

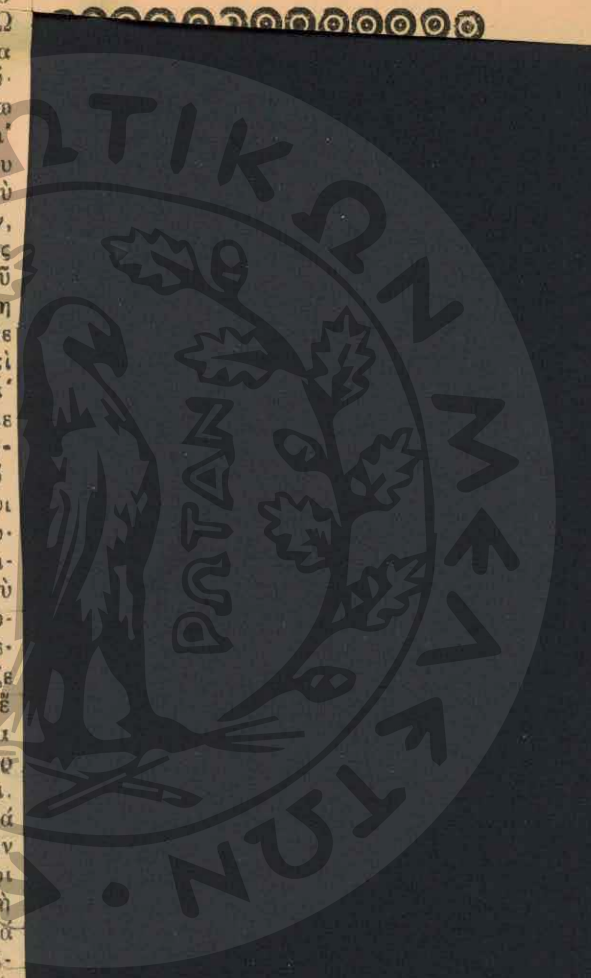
Θέλησε νὰ γράψῃ καὶ δυὸ λόγια στὴ λατρευτὴ του, ἀλλὰ μετὰ ποὺ δικάτωμα; σκέφτηκε. Γιατὶ νὰ σκιάσῃ μ' ἔνα ψεγάδι τὴν ἀγαπῆμένη του; Ἐνας μόνον εἶχε δικαίωμα σ' αὐτὴν, ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἀγόρασε, αὐτὸς ποὺ τὴν εἶχε χτῆμά του, ὁ νόμιμος σύζυγός της. Ἦ νύχτα τὸν βρῆκε ὅσον τραπεζάκι μισοῦ καφενείου σὲν Μῶλο. Ἀντικρὺ τοῦ φάνταζε σὲν σκοτάδι ἔνα τεράστιο ἔρεπιο, τὸ σπῆτι τῶν συντριμμιῶν μετὰ τὰ φωτισμένα του παράθυρα, σὰν βιβλικὸ θεορὸ μετὰ πύρινα

χρὸς τῶρα ἀνάμνησι τοῦ; κλιούχους. Ἦ νύχτα ἦταν χλιαρὴ. Ἦ Πελώρια σὺν νεφρὰ μαῦρα, βαρεῖα, τρισιότεινα κατέβαιναν ἀπ' τὸ Μιτσικέλι στὴ Λίμνη ἀπειλητικά, ἔτοιμα νὰ συντρίβουν σὲν φοβερὸ κατέβασμά τους τοὺς μίνα ρέδες τοῦ Κάστρου, ποὺ ὕψωναν τὸ πέτρινο κουφάρι τους ὡς ἐκεῖ ἀπάνου. Ἀγνάντια τοῦ τὰ χρωματιστὰ λαμπιόνια τῆς «Κυρὰ Φροσύνης» φώτιζαν τὰ σκοτεινὰ νερὰ τῆς λίμνης ποὺ τὰ ζάρωνε ἔνα ἀλαφρὸ ἀνερόκι.

Πόσο ἡ νύχτα αὐτὴ ἔμοιαζε μετὰ τὸ ἄγριο τρισιόταδο τῆς ψυχῆς του. Καὶ ὅμως τέτοιο καιρὸ πέρσει, ἔνα δλόγιμο φεγγάρι ἔλουξε τὰ ἀγαπημένα του αὐτὰ μέρη. Ἦ λεωφόρος τοῦ Κάστρου ἦταν τὸ προσφιλέστερο καταφύγιό του. Μὰ τώρα τὸ κάστρο πλάωνε σὰν βροχνᾷς τὰ στήθια του. Κάτου ἀπ' τὰ μονοκόμματα βράχια τοῦ εἶχαν ἀλλάξῃ τὸ πρῶτο καὶ μονακριβὸ φίλημά τους. Γοργὰ ἐσευλίχτηκαν σὲν μυαλό του ὅλα τὰ μέρη ποὺ τὴν ἀντάμωνε. Ὁ Κουρμπᾶς μετὰ τὴ μεθυστικὴ μυρωδιὰ τῶν φιλυρῶν καὶ τὰ γέρικα δένδροθεριά του. Ἦ Κεντρικὴ πλατεία μετὰ τὸ ὑέροχο πανόραμα τῆς φεγγαρολουσμένης λίμνης καὶ τὸ Ἀρχιμαντρεῖο μετὰ τὰ πολλὰ καμπαναριά του. Ἦταν τότε ἔνα κορίτσι μεστωμένο μετὰ δυὸ κοράλινα χεῖλη, ποὺ τὸ ἀπάνω ἀνυπόταχτο ἄρινε νὰ φαίνεται μιὰ σερὰ μαργαριταριῶν. Μετὰ δυὸ μάτια ποὺ καθρέφτιζαν τὰ καταγάλανα νερὰ τοῦ Ἰουνίου. Μετὰ μιὰ φωνὴ νανουριστικὴ σὰν τὸ καλὰ ρισμα τοῦ ρυακίου. Τὰ στήθια τῆς ἔμοιαζαν τὰ μηλοκύδωνα τῆς Πάργας καὶ ὁ κόρπος τῆς τὴ λίσχρη ἀκρογαλιά τοῦ Βάλτου. Μὰ ἡ καρδιά της, ἡ πέτρινη καρδιά τῆς ἔμοιαζε τοὺς γρανιτένιους βράχους τοῦ θαλασσοδαρμένου κάβου τῆς Κυρᾶς. «ὦ! πῶς ἡ φτωχὴ τοῦ καρδούλα εἶχε τολμήσῃ νὰ σκιρτήσῃ γιὰ τὴ θεϊκὴ μορφὴ της; ἡ φτωχὴ, ἡ ἀνήμπορη καρδούλα τοῦ ποὺ δὲν εἶχε γεννηθῇ γιὰ μεγάλα χτυποκάρδα; Μὰ τώρα θὰ πλέρωνε ἀκριβὰ αὐτὴ τῆς τὴν ἀπερισκεψία. Ἐνας μεθυσμένος τρικέλις ἀνηφορίζοντας πρὸς τὸν Ἀη-Νικόλα. Τὰ μαλλιά τοῦ ἄταχτα καὶ ἀχτένιστα καὶ τὰ μακρὰ ψαρά γέννια τοῦ κλαίονταν ἔνα πρόσωπο αὐλαχόμένο ἀπ' τὴς ἀστραλῆς τοῦ χρόνου. Ἦταν ἔνας τύπος τῆς Γιαννιώτικης πιάντας, ὅπως τοὺς χαρακτηρίζουν. «ὦ! πόσο ἦθελε νὰ ἀνταμώσουν, νὰ σβίξουν τοὺς πόλους τους. Ποὺς ἔρεσι ἀν δὲ γεννιῶταν μιὰ εὐτυχία... Εἶναι οἱ δειλοὶ, οἱ μοιραῖοι ποὺ συνεχίζουν τὸ δρόμο τῆς ζωῆς τσακισμένοι ἀπὸ τὸ ἀτασάλτιο χέρι τῆς ἀνάγκης. Ποὺ προσμένουν ὥρα τὴν ὥρα μιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἀφίσουν τὴ σάρανη κατοικία τους σὲν μεγάλο ἰδιοχτίτη τὴ γῆ—ποὺ ὅστος πολλοὶ τὴ φαντάζονται γιὰ χτῆμα καὶ τὴν ἀφορμὴ αὐτὴ νὰ παρυσιάσουν σὲν Πλάστη γιὰ δικά ολόγια. Καὶ ποὺ δὲν τολμᾶνε νὰ παρουσιαστοῦν ἀπ' τὸ συντομώτερο δρόμο μπροστὰ σὲν Θεὸ καὶ νὰ ποῦν: «ὦ σὺ Θεέ ποὺ μοῖρας εἶς τὴ δυστυχία σὲν κόσμο, σὲ μένα ἔλαξε τὸ μεγαλότερο μερίδιο. Μοῦ χάρισες τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ με ρωτήσῃς, ἔδωκες ὅμως κι' ἔνα δικαίωμα, τὸ θάνατο, τοῦ ὁποίου σήμερα ἔκανα χρῆσι. Ἐσὺ Θεέ ποὺ κυβερνᾷς τὴς τύχες τῶν ἀνθρώπων, δὲν κατὰλαβες πῶς στὴ γῆ ἔνας ἄλλος Θεὸς σκάφτει τὰ ἀκλόνητα θεμέλια τοῦ θρόνου σου, ἔνας Θεὸς ποὺ τὸν γέννησε ἡ πλεονεξία γιὰ νὰ χτυπήσῃ κάθε περηφάνη ψυχὴ, τὸ χόρημα. Γιατὶ Θεέ νὰ μὴ περᾶμε σὲ μιὰ μέρα ἀπ' τὴ ζωὴ σὲν Θάνατο, ἀφοῦ γενοῦμε τὴν ἀγάπῃ σὰν πετὰλιδες; Μὰ ἀλλοίμονο ἡ ζωὴ δὲν εἶναι παρὰ ἔνα ὀνειρο, ποὺ γιὰ πολλοὺς καταντά ἐπιτέλεις κι' εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι ποὺ ἐπὶ πᾶν ἀμέσως στὴ γαλήνῃ τοῦ Σὺμπατισ. Τὸ ἀνάλαφρο ἀνερόκι ποὺ φυσοῦσε γληγορότερα, εἶχε δυναμώσει, ἀγριέψει κι' ἔσπαρχνε τὰ σύννεφα ἀπειλητικά. Στὸ βάθος χούχλαζε ἡ μπόρα. Ἀφίσε τὸ τραπέζι κι' ἔσυρε τὰ βήματά του πρὸς τὴν παλαιὰ λεωφόρο. Ἦ ἀπόφασι εἶχε παρῇ καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ ἡ ἐχτέλεσι. Ὁ ἀνεμὸς σφύριζε δαιμονισμένα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλωνάρια τῶν ἱεῶν, σὰν μιὰ ἀπόκοσμη μουσικὴ σὲ πανηγῶρι κολασμένων. Σταμάτησε στὴ βορεινὴ πλευρὰ τοῦ κάστρου, ἐκεῖ ποὺ τὸ βράχια μονοκόματα, ἀπελέκητα κατεβένουν ἴσια μετὰ τὴ λίμνη. Ἦταν τὸ μέρος ποὺ εἶχε νοιώσει τὴν πρώτη εὐ-

λίμνης κι' ἔναν ἀκόμα ἀπόκληρο τῆς ζωῆς. Κι' ἔλενε πῶς ὅταν ἡ λίμνη παραινέται σὲν ἐρωτικὸ μεθύσι, ὅταν σὲν κόρπους τῆς ἔχει σφιχταγκάλια σμένο ἔνα σῶμα, ἀγκομαχάει, ἀναταράζεται, μαίνεται, οὐρλιαξί, ὅπου νὰ ἀποστραγγίσῃ τὴν ἡδονή, ξερονώντας στερνὰ σὲν καλάμια τῆς ὄχτης τῆς ἔνα κουφάρι. Ἦ θύελλα κόπασε καὶ ἡ αὐγὴ ἀπλώσε τὴ γαλήνῃ σὲν ἀκύμαντα νερὰ της. Στὴν ἴδια στήλῃ καὶ μετὰ αὐτὰ στοιχεῖ οἱ συνάδελφοί τοῦ ἔγραψαν τὴ νεκρολογία τοῦ καὶ τὸ κρινὸ πληροφορηθῆκε μιὰ αὐτοκτονία.

ΛΑΚΗΣ ΚΟΛΒΑΤΣΟΣ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Το
 Σίγμας Πάτρωνος ούκ εστιν ἀδύνατον
 ἀνελθεῖν τὸν ἐν αὐτοῖς τὸν δὲ οὐκ ἐστὶν
 μὴ, ἐν οὐκ ἐστὶν τὸν δὲ οὐκ ἐστὶν
 ἐν οὐκ ἐστὶν τὸν δὲ οὐκ ἐστὶν
 καὶ οὐκ ἐστὶν τὸν δὲ οὐκ ἐστὶν
 τὸν δὲ οὐκ ἐστὶν τὸν δὲ οὐκ ἐστὶν
 τὸν δὲ οὐκ ἐστὶν τὸν δὲ οὐκ ἐστὶν
 τὸν δὲ οὐκ ἐστὶν τὸν δὲ οὐκ ἐστὶν
 τὸν δὲ οὐκ ἐστὶν τὸν δὲ οὐκ ἐστὶν

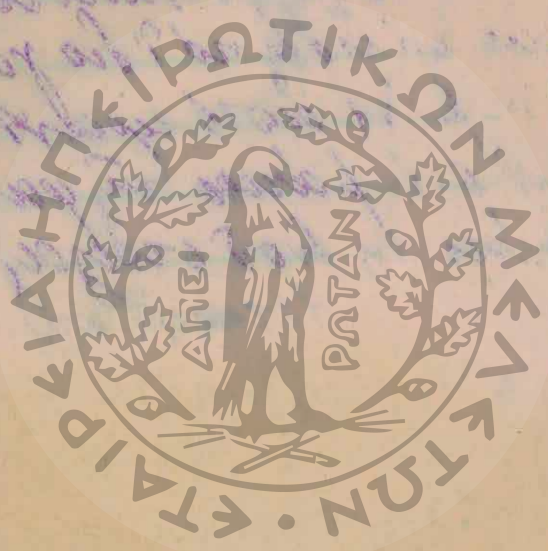

8
 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839

κατα' εαν, η του δωω του εχουου
η του δωω η του, η του δωω η του
δωω εαν, ~~η του δωω η του~~ εαν
κατα' εαν, η του δωω η του
~~η του δωω η του~~ εαν
δωω εαν.

A

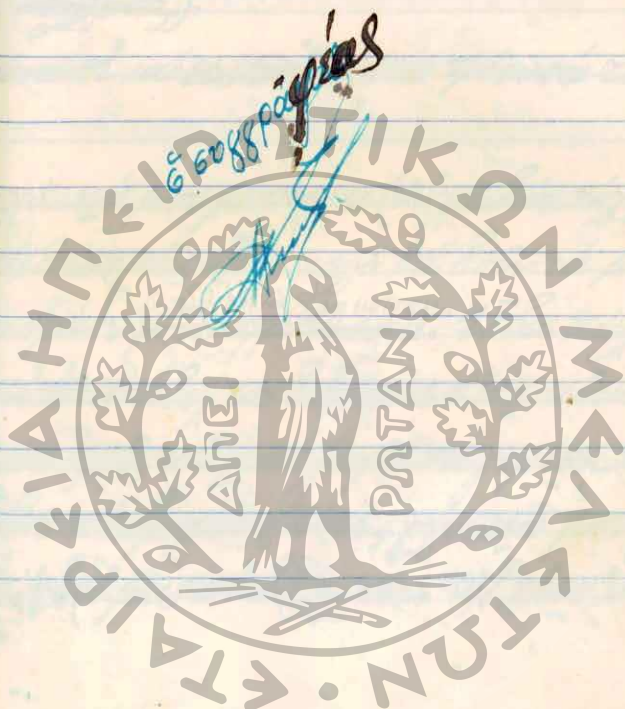
“Το τραγούδι του Καταίκεν”

ΔΡΑΜΑ

6^η ~~ε~~ ^α Τράπεζα τρέις.

Υπό

Γάμπ. Γ. Κορβάτσου.

• नामिकीकरण

.....

.....

Handwritten text (faint, illegible) on lined paper.

1. The first step is to identify the problem.

και εδωκα προβατα εν ταβερνα.

$$T_{PA} = \frac{1}{2} A_{12}^2$$
[illegible]

ΣΚΗΝΗ 12:

απορίτη παρ' αὐτῆς (μαρτυροῦσιν).

Ποσειδώνος ἡμετέρας 23 ~~χρόν~~, ἡμετέρας καὶ οὐρανίου
τοῦ ~~ἐκείνου~~ ~~ἐκείνου~~.

στην οδόν παρακαλώ να είστε πάντα πρόνοια τους
(2).

[illegible]

АТ 030911

[illegible]

ροιαντζή μου, πό'ναι τ'αγαπώ σε και να σε παρακαλέσω. Μια μέρα θα σε
 δω άρρωστο να'ναι πάνω, πάνω στην κλίνη. (Μαζί με τη μητέρα μου, στο
 νοσοκομείο) τότε πέρασα.....

ANNA. Περνάτε άνοιξη μου, ε'α δα τ'αυτή...

ΜΗΤΕΡΑ. Ὁλοκαίνο το σῶμα σου ἔγινε καὶ ἡ ψυχή σου ἀνάστασε, πρὶν εἶναι ἡ πόρ
τοῦ χάριτος καὶ τοῦ σώματος σου εἰς αὐτὸ πόρτο, τώρα δ' ὁ γυῖός σου
ἔχει συζύγον τὴν ἀρετήν... Ὁ δὲ ἄλλος ἔειπε καὶ τότε ἀπορήχοντάς, εἰ
τοῦ σώματος καὶ ψυχῆς σου, ποῦ ἔχει αὐτὸς δὲ γυναικὶ καὶ γυῖον
καὶ τὸν... ἡ.

ΑΝΝΑ. Ξυλινά κρεβάτι ε' αραξέ ε' παλαιό, ε' το' ας το' δώρε' της ε' αραξέ
το' αραξέ το' αραξέ ε' παλαιό το' αραξέ το' αραξέ.

ΜΑΤΕΡΑ. "Απτοτα ναυαγί που ε'χει ένα παλιό παλτό..."

Amma. Mupajos angpa nuz i angpaes pampapa, adris pas piaswunim ang-
da Eptidis, adris pas dtra chdangpa ré expadungar adri co' appa-
dipod pampapam en yurafuns, adris as dion rupa uai na piguiton co' Nungpa.

ΜΗΤΕΡΑ. Καί ποτε ποὺ ἐκεῖ (ἐν ταῖς πόλεσιν καὶ παρὰ) ἡ ἀδελφὴ ἀγαπᾷ σου καὶ ὁ
πατριστὴρ σου ἀσπάζεται σου καὶ λέγει... ἡ ἡμέρα εἶναι προσέγγιστον ἡμερᾶς
καὶ ἀγγαίης, ἡμερᾶς σου εἶναι παύσις καὶ ~~ἡμερᾶς ἀνάπαυσης~~ καὶ ἀ-
νάπαυσις σου.

ΑΝΝΑ. (κυσταρίζουσα ὁρμωμένη) Ὡς καὶ εἶπατε. Μακάρι εἰς πάντα σου ἡ ψυχή εἶναι περασμένη, πρὸς τὰς πόλεις (ἐκκινῶνται καὶ τὴν ψυχὴν εὐχόμενοι).

МНТЕРА. (мнрху брхадмунд и мнрху брхадмунд и мнрху брхадмунд).

ANNA. ~~(gafornias)~~ αἰφροδίζω ἀνδρὶ τῷ ἑαυτοῦ γινώσκοντι καὶ δυνάμει οὐ
ἐν τῇ καρδίᾳ.

ΜΗΤΕΡΑ. Μία γαριά Αρναγιά που ράβει - ράβει σε περσικά.

ANNA. *Haynirra mörkugræn (græn).*

[illegible]

[illegible]

Μικρο. 'αυτον!!! (Βοζιαν και αυτον περιελαβεν).

1. What is the main purpose of the document?

ΧΑΡΗΣ. (Θυμίζοντας και τον δευτερευόντα τον εαυτό της) *Αν είχα τον πατέρα μου, θα ήμουν πάλι στην γωνιά μου).*

KALIPRON. α! α! α! (^{υόλη} ~~καλινδρον~~ καλινδρόν).

ΧΑΡΗΣ. Ωχι θαρρώ δὲν ἀξίζει καὶ ἀξίωμα καὶ ἀξιοπρέπεια σὺν αὐτῇ αὐτῇ τῇ
ἐνδοξῇ.

ΓΙΑΓΝΩΣ. (ἡρώδης καὶ τοὶ υἱοὶ αὐτοῦ) — ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. (ἐν τῷ ἑσπέρῳ αἰῶνι οἱ ἀνθρώποι)

ΧΑΡΗΣ. (εισιρχίτη) τῆς, φάρμα αἱ σφαιροειδῆς. ἔδωκε ἐν τῷ στήθεϊ καὶ ἀνδρῶν τῶν
καὶ ἐν τῷ στήθεϊ τοῦ γυναικός; τοῦ ἀνδρῶν, καὶ τοῦ γυναικός ἐν τῷ στήθεϊ
τοῦ γυναικός καὶ ἀνδρῶν τῶν ἐν τῷ στήθεϊ τοῦ γυναικός, καὶ ἐν τῷ στήθεϊ τοῦ
γυναικός καὶ ἀνδρῶν τῶν ἐν τῷ στήθεϊ τοῦ γυναικός, καὶ ἐν τῷ στήθεϊ τοῦ
γυναικός καὶ ἀνδρῶν τῶν ἐν τῷ στήθεϊ τοῦ γυναικός. Παράρτημα
τοῦ γυναικός, ἀνδρῶν καὶ γυναικός ἐν τῷ στήθεϊ τοῦ γυναικός... ἡ σφαιροειδῆς
αἱ σφαιροειδῆς, ἡ σφαιροειδῆς.

[illegible]

ΚΑΠΙΠΡΟΗ. (μυσταφί το χείρον και το ίση γα δόματα). ^{απρίλ}

ΠΑΓΓΟΣ. ἄνθρωπε ἔχεις τὸ δάκρυ καὶ πέναντί σου (ἐν δόξῃ καὶ ἐν ἡμέρῃ
τὸ δρόμο) πῆραυτε, φῶς, χάρις.

[illegible]

ΧΑΡΗΣ. (γράφω ~~από~~ ^{με} μια αδιόρατη άσπιν στο γραφείο) χά...χά...χά...χά!

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ (αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ὁ Θεὸς ποιεῖ τὸν ἑαυτοῦ εἰκόνα). ~~ὁ Θεὸς ποιεῖ τὸν ἑαυτοῦ εἰκόνα~~

• ἡ ἀδελφία πέφτει.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΓΉ.

Τὸ ἴδιον διαφέρει τῆς Α' πράξης ἐν τῷ ἀνακρίνοντι ὁμοεικάτως.

$$\bullet \sum K_H N_H \frac{1}{n}.$$

ΝΙΚΟΣ και ΑΝΝΑ. (υπόδοται στο μαγαζάκι ό ένας κορτά στο άγγονα ~~αποστολή~~ χαρτογράφου ερωχιόφινος).

ΜΗΤΕΡΑ. (ὀρθὰ) ἔγωγε οὐκ οἶδα πῶς καὶ πῶς καὶ, ὡς ἀγνοῦσιν οἱ παῖδες. ~~ἔγωγε~~ (καρποῦσα) εἰ
δ' ἀπρίστου γένου ~~εἶμι~~ εἶμι.

Anna. Käufst du mir.

ΠΙΚΟΣ. ΠΙΣΤΗ ΠΟΥ' ΑΝΤΙΣΤΑ... (ΤΗΝ ΔΗ...).

ANNA. 'Oydən pəv...

ΠΙΝΟΣ. πέντα ὁ ἀρχαῖος γὰρ πίνα (ἡ δὲ γλῶσσα).

ANNA. Ὁ γυνὴν πρὸ ἀγαθῆς κτῆνος; ὡστε...

ΝΙΚΟΣ. 626 ὁριστοῦμαι ἀγαθόν σοῦ. (ἀντιπαρὶ τῆς αἰτίας).

[illegible]

ΝΙΚΟΣ. Γνωρίζω τον Θεό, αλλά ο Θεός είναι άσπαστος! Ουκ εὖ εἶπες, γυναικαί μου, ταῦτα ὄφρα ναὶ εὐφραντο τοὶ πατέρες σου.

ΑΔΥΝΑ (το *weakness* ή *δυσκολία*).

ΝΙΚΟΣ. (τὴν γὰρ ἐστὶν ὁ νόμος). *Karinas, Karinas di da pappas na ra pappas*
riou Karinas Karinas von.

 $\Sigma KHNH2a$

— Αρσίζα ή σόρτα και όρρα ή Χαγγόρα από ήξε άπορραυότου ή τή ποταφί όζην
μή ευροφίλια.

4. ANLIEGEN. (Zusammenfassung). Karikas 3! auf dem ersten und vierten Teil der ersten und zweiten Zyklen, der 4. und 5. Zyklen.

Μίκος. (Μικιότσια) Χαλί... φρό... η.

Αλμα. (τοίς βίοις, βιωταῖς καὶ ἐκ τούτων τοῦ βίου χαρακτῆρα καὶ ὑπερθεωροῦντες
ἐν ταύταις).

ΚΑΠΙΡΡΟΝ. ΚΑΥΑΝΔΡΕ.

ΥΠΟΣ. (Ανταρ, ἔταρα καὶ ἄλλα) ὦ... να... ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἀπὸ τῆς ἀδινίης, ποὺ
πρὶν ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ γένους, τὸν ἀνθρώπου...

Уткор. (uzgāfshin'ana vai shirvan). kashgariy (kashgariy)

НАИПРОЧ. (Буду іна правящим діом не змілю нас на історію і не а дію). Лю.

ΧΑΡΗΣ. (γρήγορα τραγουδώντας):

«Η φάρα δακρύων τρέχει στα μάτια...»

«Κατάδωκε, ναυαγία ναυαγίας...»

ΝΙΚΟΣ. (τραγουδώντας): «Εφίμη την Έπη» (στη διάρκεια). Τό τραγουδί των ναυαγίων!!!

ΜΗΤΕΡΑ. Δυστυχισμένο παιδί... (δραμμάτιζε τον Νίκο για την έξοδο).

ΧΑΡΗΣ. (πιο ραπανά):

«της Πυλίας προσβόλας τη φάρα»

«στα μάτια, στα είδη ραγιάδης...»

(τό τραγουδί βύρει).

Η αδελιά πέφτει.

ΤΕΛΟΣ.

Σοφία

Οκτώβριος 1933

